

Kľúč k vyriešeniu vraždy sa ukrýva v tej správnej knihe

ČAROVNÉ KNÍHKUPECTVO

TAJNÝ SPOLOK

ELLERY ADAMS

Čarovné kníhkupectvo
Tajný spolok

ČAROVNÉ
KNÍHKUPEČTVO

ELLERY ADAMS

ČAROVNÉ
KNÍHKUSPEČTVO

TAJNÝ SPOLOK

Preložila Adriana Sýkorčinová

Ellery Adams
The Secret, Book & Scone Society

Copyright © by Ellery Adams, 2017
Translation © 2026 by Adriana Sýkorčinová
Cover design © 2026 by Adrián Macho
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0559-4

S láskou venujem Leann Sweeneyovej

Knihy sú tam všade. A vždy nás naplní ten istý pocit dobrodružstva. Knihy z druhej ruky sú ako divoké stvorenia, bytosti bez domova. Zišli sa vo veľkých pestrofarebných krdloch ako vtáky z rôznych končín a nesú v sebe čaro, ktoré knihám udomácneným v knižniciach chýba. Navyše v tejto náhodnej, rôznorodnej spoločnosti môžeme naraziť na neznámu postavu, z ktorej – ak budeme mať šťastie – sa vyklúje náš najlepší priateľ.

Virginia Woolfová

Členky Spolku tajomstiev, kníh a buchtičiek

Nora Penningtonová, majiteľka kníhkupectva

Raj kníh

Hester Winthropová, majiteľka pekárne

Perníková chalúpka

Estella Sadlerová, majiteľka salóna Magnólia

June Dixonová, zamestnaná v kúpeľoch
mesta Miracle Springs

Partneri vo firme Pine Ridge Properties

Neil Parrish

Fenton Greer

Collin Stone

Vanessa MacCavityová

Prvá kapitola

Kniha musí byť sekerou na zamrznuté more v nás.

Franz Kafka

Muž na lavičke civel na prázdne miesto, kde mala mať Nora Penningtonová malíček.

Cudzích ľudí ten pohľad vždy fascinoval. Niekoľko trápnych sekúnd nedokázali odtrhnúť oči od kožtičky pokrývajúcej hánku, až ich napokon od znechutenia, súcitu alebo možno pre oboje odvrátili.

Ako väčšina z nich, aj tento muž pomerne rýchlo prestal venovať pozornosť Norinmu prstu. Mala iné zaujímavé jazvy. Dívať sa iba na jednu mu nestačilo.

Bradou mu jemne trhlo, akoby si uvedomil, že zízať je nezdvorilé a mal by sa pozeráť inam, no nedokázal to. Pohľadom pomaly stúpал po hladučkej pokožke na chrbte jej ruky. Bola ružovejšia a lesklejšia než okolitá koža. Nora vycítila, že muž premáha iracionálnu túžbu dotknúť sa jej.

Pred rokmi jej v nemocnici sestrička z nočnej služby by so striebornými vlasmi, ktoré sa vo svetle trblietali

ako rybie šupiny, povedala, že popálenina na jej ruke má tvar Islandu.

„Pochádzam odtiaľ“, dodala hrdo sestra. Jej hlas vyvolával spomienku na uspávanku starej mamy, kamilkový čaj a plyšovú deku. Jedine ten dokázal preniknúť pod závoj Norinej bolesti. „Máte tam aj dva polostrovy zo západného pobrežia Islandu. Vidíte? Sú ako krabie klepetá.“

Nora neotvorila oči. Nechcela dať sestričke najavo, že ju vníma. Odmietala útechu. Túžila byť sama a utápať sa v oceáne agónie a ľútosti. Muž na lavičke sa zamrivil. Ten pohyb vrátil Noru do prítomnosti.

Prezeral si jej pravú pažu. Jazva na nej bola zo všetkých najtemnejšia a najviac vyjadrovala hnev: od zápästia až po plece jej na koži plávala smrtiaca medúza. Jej červenofialové zvonovité telo sčasti mizlo v rukáve Norinej bielej blúzky, no nad golierom sa vynárali ďalšie morské tvory. Bledé, lesklé chobotnice pomaly omotávali Nore chápadlá okolo krku až k lícu, navždy uväznené vo väčších i menších vlnách, ktoré jej do pokožky vypálili plamene.

Muž preniesol pohľad na Norinu druhú ruku. Tú neporušenú. To bolo nezvyčajné. Väčšina ľudí len so skrúseným výrazom odvrátila zrak od Norinej tváre. Vtedy presne vedela, čo si myslia.

Škoda. Bola by veľmi pekná, keby nemala tie jazvy.

Tento muž sa však netváril ľútostivo. Rozhodne ho viac zaujímalá sladká buchtička, ktorú Nora držala v ruke, než jazvy po popáleninách.

Napätie, s ktorým vždy vyčkávala, kým si ju ľudia obzrú, povolilo.

„Prepáčte,“ oslovil ju muž a ukázal na rozlámanú buchtičku. „Kde ste ju kúpili?“

„V Perníkovej chalúpke,“ odvetila Nora a ďalej hádzala kúsky pečiva holubom. „Vraví sa im buchtičky pre potešenie duše. Pekárka Hester ich robí zákazníkom na mieru podľa toho, čo si myslí, že by ich rozradostnilo. Mali by ste tam zájsť.“

„Milujem buchtičky, hoci som ich nejedol už celú večnosť. Kedysi som na ne chodil každý štvrtok do kaviarne neďaleko mojej kancelárie, dával som si ich ku káve. Ešte predtým, než sa všetko zmenilo. Nedokázal som sa pozrieť servírke do očí potom, čo...“ Muž náhle stíchol. Nehybne sedel a pozoroval holuby, ako si pochutnávajú na omrvinkách od Nory. Len čo všetko vyzobali, spýtal sa: „Prečo im ju hádzate?“

„V pekárni spadla jednej zákazníčke na zem, keď som si tam kupovala škoricovú tyčinku,“ vysvetlila. „Škoricové tyčinky mám radšej než buchtičky, lebo sa pri čítaní ľahšie jedia. To je pre mňa na jedle najdôležitejšie. Nieкто počíta kalórie, nutričnú hodnotu či antioxidanty, mňa na ňom zaujíma, či sa dá jesť bez toho, aby som musela odložiť knihu.“

Muž sa pousmial. Ukázal na druhý koniec parku, kde stála žltá budova s kobaltovomodrými hrazdami a dverami. Budova vlakovej zastávky premenená na kníhkupectvo pôsobila pôvabne ošumelo.

„Tam sa zrejme často vyskytujete,“ nadhodil.

„To je pravda.“

Nora si oprášila dlane. „Raj kníh je môj,“ dodala.

Muž sa k nej prekvapene otočil.

Jeho náhly pohyb vyplašil holuby. Rozrušene mávali krídlami a hrkúťali.

„Jedna Afroameričanka z kúpeľov mi spomínala biblioterapeutku, ktorá tu žije. Ste to azda vy?“

Nore neušlo naliehavé očakávanie v mužových očiach. Videla ho už stovky ráz, ale iba u tých, ktorí sa odvážili priamo na ňu pozrieť. „Tá žena povedala, že ľuďom pomáhate riešiť problémy tak, že im odporučíte, čo si majú prečítať.“ Muž kývol hlavou na kníhkupectvo. „Bolo by len pochopiteľné, že vlastníte obchod s knihami.“

„Nie som na to formálne kvalifikovaná,“ použila Nora svoju tradičnú obrannú formulku. „Pred príchodom do Miracle Springs som pracovala v knižnici. Nemám vzdelanie zo psychológie. Nikdy som neposkytovala oficiálne poradenstvo.“

Muž zmätene zvrátil čelo. „Tá žena vravela, že ľudia vás vyhľadávajú, keď im inde v meste nepomohli. Nerozumiem tomu. Ako im dokážete pomôcť, keď sa to nepodarilo vzdelaným odborníkom ani liečivým prameňom v kúpeľoch?“

Nora nadvihla plecيا. „Nezaručujem, že moja metóda pomôže. Stále čítam. A počúvam ľudí. Naozaj ich vnímam.“ V jeho očiach sa zračili pochybnosti, ale ona pred ich pohľadom neuhla. „Ľudské príbehy sú rovnaké na všetkých svetadieloch a v každom storočí. Príbehy zlomených srdc. Zranenej pýchy. Duše stratené ďaleko od domova. Ľudia, ktorí vykročili na nesprávnu cestu. Urobili chybné rozhodnutia. Príbehy naplnené osamelosťou. Smútkom. Túžbou. Spasením. Odpustením. Nádejou. A láskou.“ Tentoraz ona

ukázala na kníhkupectvo. „Tá budova je plná kníh, a keď ich otvoríme, odhalia nám náš spoločný príbeh. Ak máte šťastie, slová v tých knihách vás prinútia zaoberať sa najťažšími pravdami vášho života. Pre tie slová najskôr vyplačete potoky slz, ale potom vás opäť postaví na nohy. Budú vás dvíhať nahor, čoraz vyššie, až kým na tvári zasa nepocítite slnko. Dokiaľ si neuvedomíte, že si cestou k poštovej schránke znovu pospevujete. Alebo si kupujete kyticu gerber, pretože ste zatúžili po pestrých farbách. A opäťovne sa budete smiať – slobodne ako perlenie bubliniek v pohári šampanského. Kedy ste sa tak smiali naposledy?“

Muž stiahol kútiky úst. Zo všetkých síl ovládal svoje emócie, snažil sa nepodľahnúť bolesti. Silno si zvieral kolená, až mu obeleli hánky. Odvrátil pohľad od Nory. Pomyslela si, že teraz sa iste postaví a odíde, no namiesto toho sa spýtal: „Ako to funguje? Tá biblioterapia.“

„Chodte do Perníkovej chalúčky a kúpte si buchtičku pre potešenie duše,“ navrhla mu. „Povedzte Hester, že idete za mnou, zabalí vám ju do škatuľky. Kávu mám, ale môj kávovar sa zmôže nanajvýš na latte, takže ak ste zvyknutý na sójové mochaccino bez peny, neposlúžim.“

„Pripúšťam, že niektorými rozhodnutiami som si skomplikoval život a spreneveril sa svojim zásadám,“ vyhlásil muž, „no kávu som pil vždy iba čiernu.“

„V tom prípade nezačíname najhoršie,“ poznamenala Nora a vstala. „Kým budete jesť, môžete mi rozprávať, čo vás priviedlo do Miracle Springs.“ Zdvihla ruky pred seba. „Nebude to ako tradičné sedenie

s terapeutom, kde si spolu sadneme a vy dlho rozprávate,“ ubezpečila ho. „U mňa nemusíte zachádzať do podrobností. Stačí mi hrubý náčrt, krátky pohľad pod pokrievku vášho trápenia. Podľa toho vyberiem pre vás tie správne knihy a už dnes večer môžete čítaním vykročiť k novému začiatku.“

„Ja toho veľa nenačítam,“ odvrkol.

„Chápem.“ Nora urobila zopár krokov, potom sa zastavila a otočila na päte. „Prišli ste do Miracle Springs niečo zmeniť, však? Stať sa čitateľom je takisto zmena k lepšiemu. Verte mi. Závislosť od kníh ešte nikomu neuškodila. Môžeme sa učiť zo skúseností tých, čo majú odvahu položiť pero na papier.“

„Asi áno,“ zatiahol opäť nepresvedčene. „Čo najhoršie sa môže stať, keď otvorím knihu?“

Nora sa prvý raz od začiatku rozhovoru usmiala. Bola k mužovi otočená nepoškvrnenou polovicou svojej tváre, takže videla jeho vážny výraz.

„Nemáte ani potuchy,“ odvetila a úsmev jej pomaly mizol z pier. „Príbehy sú ako ľudia. Ak k nim nepristúpíte s otvorenou myslou a so zdravou dávkou rešpektu, neodhalia vám celé svoje vnútro. Prídete o to, čo ponúkajú. Budete životom plávať ako prázdna šupka, hoci by to mohol byť pulzujúci kaleidoskop vášne, múdrosti a skúsenosti.“

Muž sa na ňu dlho skúmavo díval. „Už nechcem byť prázdny. Prišiel som sem niekoľko dní pred mojimi partnermi, aby som zistil, ako veci vyriešiť, než sa to stane znovu. Nič nepomohlo. Partneri pricestujú vlakom o tretej, nemám teda čo stratiť, ak vyskúšam vašu metódu.“ Uškrnul sa. „A navyše budem za svoju

snahu odmenený buchtičkou. Kde je tá slávna Perníková chalúpka?“

Nora ho nasmerovala a pokračovala v ceste do Raja kníh. Do príchodu muža na terapiu potrebovala ešte niečo zariadiť. Čoskoro dorazí autobus z hotela a privezie mnoho bohatých a nepokojných duší, vďaka ktorým platí účty.

Nora Penningtonová milovala predávať knihy. Zbožňovala rozprávať sa s ľuďmi o knihách. Najviac ich však túžila knihami uzdravovať.

Pred štyrmi rokmi ležala na oddelení popálenín a modlila sa, aby zomrela. Nielenže jej modlitby zostali nevypočuté, ešte aj získala prvotriednu zdravotnú starostlivosť a úžasnú dávku príbehov od islandskej sestričky so striebornými vlasmi.

Najskôr jej priniesla knihy o mužoch s telesnými deformitami, ktorí boli schopní veľkých vecí, oddanej lásky, aktov šialenstva aj všetkého spolu. Nora odmietala pozeráť televíziu a prijímať návštevy, ale donútila sa znovu si prečítať *Frankensteina*.

Potom dostala *Fantóma opery* a po ňom *Slonieho muža* od Christine Sparksovej.

„Chcete, aby som upadla do depresie? Veľa mi k tomu nechýba,“ hundrala Nora pred sestričkou.

Hnevala sa. Vždy bola plná hnevu. A keď sa nezlostila, bola v depresii. Iné emócie nepocítovala.

Sestrička jej namiesto odpovede položila na posteľ výtlačok *Chrámu Matky Božej v Paríži*.

„Som pripravená na *Dracula* a *Podivný prípad doktora Jekylla a pána Hyda*,“ oznámila Nora sestričke, keď dočítala klasiku od Victora Huga.

„Poputujete iným smerom,“ informovala ju sestrička a poukladala jej na nočný stolík knihu *Kam zmizla Aljaška* od Johna Greena, *Čakanie na ráno* od Karen Kingsburyovej a *Nočnú cestu* od Kristin Hannahovej.

Nora si popri pôsobení liekov hned' neuvedomila, že témou týchto románov je šoférovanie pod vplyvom alkoholu, takže čítala ďalej. Prehrýzala sa stránkami a jej emocionálne utrpenie sa postupne vyrovnalo tomu fyzickému.

„Prečo to robíte?“ šepala raz v noci sestričke. „Počuli ste o mojej autonehode. Myslela som si, že ste láskavý človek.“

„Dieťa moje, musíte klesnúť na samé dno,“ šepala sestrička svojím uspávkovým hlasom. „Potom sa od neho oboma nohami odrazíte a poplávate k hladine. Ste silná. Dostanete sa nahor. Bude to však bolieť. Aby sa rana zahojila, musíte ju vyčistiť. Príbehy môžu byť vaším antiseptickým roztokom. Keď dnes tú bolesť vydržíte, máte šancu na lepšiu zajtrašok. V opačnom prípade budete opakovať omyly, pre ktoré ste skončili v tejto posteli.“

Nora prečítala všetky knihy. Hned' ako skončila, sestrička jej priniesla *Spálené denníky* od Brenta Runyona.

„Je o chlapcovi, ktorý sa v štrnástich rokoch zapálil,“ povedala Nora. „Viem, že vy ste sa nezapálili úmyselne, ale mohlo by vás zaujímať, ako sa z toho dostával. Možno sa občas aj zasmejete.“

O *tom pochybujem*, pomyslela si Nora. Spôsobila niečo strašné. Z jej života smiech zmizol. Navždy.

Tú knihu si však prečítala. Aj nasledujúcu. A potom ďalšiu.

Deň pred prepustením z nemocnice si vypýtala ďalšie knihy.

„Ste knihovníčka,“ odvetila s úsmevom sestrička. „Viete, kde ich hľadať.“

Nora sklopila oči. „Tam sa nevrátim. Musím začať odznova – inde.“

Sestrička sedela na kraji jej postele a držala ju za ruky. „Ako bude vyzerat' miesto, kde chcete začať nový život?“

„Bude v ňom veľmi veľa kníh,“ odvetila Nora. „Nemôžem bez nich žiť.“ S pohľadom upretým cez okno na svetlá rozťahaných mestských štvrtí pokračovala: „Bude to na vidieku. Na nejakom ďalekom a peknom mieste, kde ľudia ešte stále pestujú v záhrade zeleninu a stavajú búdky lastovičkám purpurovým a na sviatky usporadúvajú dedinské sprievody a trhy domácich výrobkov. Keď sa im stratí zvieratko, lepia plagátky na stĺpy pouličných lúč. Malé mesto. Nie také malé, aby každý pchal nos do môjho života, ale dosť malé, aby miestni časom prijali môj vzhlad. Zvyknú si a na pokon si prestanú šepkať.“

„Čím sa budete v tom raji živiť?“ zaujímala sa sestrička.

Nora zbledla. Nechala sa uniesť svojimi fantáziami bez toho, aby pomyslela na praktickú stránku. Počas dlhej rekonvalescencie ignorovala návštevy, telefonáty a listy. Toto schovávanie pred svetom sa však zajtra skončí.

V jazvách jej začalo pulzovať, čo bolo dobre, lebo bolesť ju nútila zostať v realite. Chcela tú bolesť cítiť. Zaslúžila si ju, preto ju nesmie odmietať.

„Otvorím si kníhkupectvo,“ povedala. „Mám nejaké úspory, a ak nájdem mesto, kde chýba...“

„Nepotrebuje ho azda každé mesto?“ prerušila ju sestrička. V ľadovomodrých očiach jej šibalsky ihalo.

Nora sa usmiala. Spôsobovalo jej to bolesť v pravom líci, no tejto žene úsmev dlhovala. Aspoň ten úsmev. „Ak chce mať dušu, tak áno. Každé mesto potrebuje obchod s knihami.“

Dvere do Norinho Raja kníh sa zakaždým otvorili so zazvonením zvončekov. Nebol to jemný, melodický cinkot, ale hlasné cenganie, ktoré vychádzalo z koženého konského postroja obvešaného kravskými zvoncami. Nora ho kúpila na blšom trhu a zavesila nad dvere z vnútornej strany obchodu. Vedela vďaka nemu o príchode každého zákazníka, aj keď sa zdržiavala na opačnom konci bludiska knižných regálov, ktoré vytvorila na navigovanie zákazníkov od vstupu k výdajni vlakových lístkov.

Všetko, čo mala v obchode – pohodlná leňoška, kožená pohovka aj zmes čalúnených stoličiek v rôznych štádiách opotrebenia, pochádzalo z garážových výpredajov a blších trhov. Príležitostne nakupovala v miestnej dražobnej spoločnosti, tie poklady však boli určené pre jej vlastný domov – štvorizbový domček, ktorý v minulosti slúžil ako služobný vozeň posádky nákladných vlakov. Miestni jej jasnočervené mini obydlie nazývali Vagónový domček.

Nora otočila tabuľku s nápisom *Zatvorené* a prešla hlbšie do útrob obchodu. Potrebovala postaviť na kávu. Hotelový autobus tu bude čochvíľa.

Vstúpila do maličkej kancelárie, v ktorej bola kedysi výdajňa vlakových lístkov. Jednoduchá prípravovňa kávy sa z nej stala vtedy, keď Nora z pôvodného pultu odstránila sklený predel a vedľa otvoru zavesila tabuľu. Na ňu kriedou napísala literárne názvy nápojov, ktoré v obchode ponúkala:

Ernest Hemingway – tmavo pražená káva,
Louisa May Alcottová – svetlo pražená káva,
Dante Alighieri – bezkoféinová káva,
Wilkie Collins – kapučíno,
Jack London – latte,
Agatha Christie – čierny čaj.

Zákazníci z času na čas navrhli nový recept na komplikované espresso aj s menom autora, ktorý sa k nemu hodil.

Dramatický životný obrat, ktorý Noru zastihol pred štyrmi rokmi na tmavej diaľnici, ju naučil brať ohľady na pocity druhých. Vždy sa usmiala a majiteľa nápadu pochválila za kreativitu. Potom sa priznala, že vrcholným výkonom jej kávovaru z druhej ruky je napenenie mlieka, ale ak sa jej niekedy naskytne možnosť kúpiť lepšiu, bude na nový nápoj pamätať.

V takej chvíli sa nadšený zákazník zvyčajne poobzeral po obchode a možno prvý raz si všimol, že ratanová výplň sedadla na stoličke je zlepená lepiacou páskou alebo že v lampičke na čítanie svieti namiesto troch žiaroviek iba jedna. Norini zákazníci boli empatickí, keďže to boli ľudia, ktorí prišli do Miracle Springs hľadať uzdravenie buď z telesného, alebo

emocionálneho zranenia – to nebolo vždy jasné na prvý pohľad. Tému preto ďalej nerozvíjali, objednali si kávu z ponuky a minuli v obchode viac peňazí, než pôvodne plánovali.

Práve to im Nora veľmi uľahčovala tým, že obchod plnila rôznymi neodolateľnými ponukami. Popri nových a čítaných knihách vo vynikajúcom stave nechýbali podpísané výťažky, zberateľské vydania, knižné záložky, exlibrisy a iné „zlepšováky“ predaja.

Nora tak nazývala zarážky na knihy, rôzne figúrky, zarámované reprodukcie, ťažidlá na papier, terakotové kvetináče, vtáacie klietky, závesné ozdobné tanieri, remeselné výrobky, vyšívané miniatúry, plechovky s čajom, kalamáre, lekárenské dózičky, sklené predmety, plechové cedulky s nápismi, kamenné sošky, trofeje pre víťazov, starožitné lekárnické váhy, staré stolové hry a všeličo iné. Nora ich strategicky umiestňovala na každú policu.

Všetko nakupovala za babku. Niektoré soboty si vyhradila na brázdenie po garážových výpredajoch a v nedeľu občas prečesávala blšie trhy. Každý predmet, ktorý ju zaujal, mimoriadne starostlivo preskúmala. Miestni predajcovia mali rešpekt pred jej orlím zrakom a vyjednávacími schopnosťami. Vedeli, že ich tovar predáva ďalej, ale iba s malou prirážkou, takže jej živobytie nezávideli.

„Čo iné má žena ako ona robiť?“ šepkali si menej veľkodušní obchodníci, ktorí sa považovali za dobrodincov, pretože jej občas štedrejšie zľavili z ceny.

Nora, samozrejme, presne vedela, o ktorých predajcov ide, a neváhala ich zľavy prijať. Raj kníh bol